

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **S. M.**

zastoupený Mgr. Ladislavem Preclíkem, advokátem
Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice, IČ
00212423**

nám. Míru 55, 507 11 Valdice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. února 2020, č. j. VS-42143-3/ČJ-2020-802232-KŘ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 26. 3. 2020 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, č. j. VS-42143-3/ČJ-2020-802232-KŘ. Tímto byla v souladu s § 60 odst. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „řád výkonu trestu odnětí svobody“) zamítnuta

stížnost proti rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 18. 2. 2020, kterým byl žalobci dle § 46 odst. 1, 2 a 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) uložen nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 7 dní.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce úvodem namítl, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a rozhodnutí o stížnosti nemají náležitosti ukládané ustanovením § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V záhlaví rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je uvedeno „Valdice věznice“. Ta je však dle § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o vězeňské a justiční stráži České republiky (dále jen „zákon o vězeňské a justiční stráži“) pouze organizační jednotkou Vězeňské služby České republiky a nemá právní subjektivitu. Správním orgánem je dle § 1 odst. 3 citovaného zákona Vězeňská služba České republiky, která však nebyla v rozhodnutí označena. S ohledem na vydání rozhodnutí nepřislušným subjektem je rozhodnutí o uložení kázeňského trestu nicotné. Rovněž rozhodnutí o stížnosti nemělo dle žalobce zákonné náležitosti (nemá vlastní číslo jednací, je jen přílohou správního spisu). Toto rozhodnutí považuje žalobce rovněž za nicotné.
3. K samotnému kázeňskému řízení žalobce sdělil, že klíč od skladu půjčoval jednotlivým odsouzeným, nikoliv však všem. Dne 6. 12. 2019 bylo na pracovišti přítomno 24 odsouzených, pouze s 10 však byl sepsán protokol o jejich výpovědi. V rozhodnutí zmíněná „většina“ odsouzených tak není dána 24 jedinci, ale sestává pouze z 10 vyslechnutých odsouzených. Zajištění důkazů výsledkem tak dle názoru žalobce neproběhlo nestranně u všech 24 odsouzených, ale pouze u 10 z nich. Jestliže byl žalobce z pracoviště předveden k lékaři, k prohlídce cely na ubytovně nebo měl pracovní volno, vždy předal klíč od skladu vybraným odsouzeným, aby nedošlo k zastavení výroby. Těmto klíč zapůjčoval i tehdy, když na pracovišti vykonával jinou činnost, přičemž žádný předpis nezakazoval zapůjčení klíče od skladu důvěryhodnému odsouzenému.
4. Úvaha žalovaného, že vyjádření odsouzeného Z. bylo účelové, neboť jeho výpověď byla rozporná v popisu nalezených věcí, zároveň byl během prohlídky přítomen a měl představu o nalezených věcech, je dle žalobce nelogická. Z odpočinkové místnosti odsouzených není vidět do kanceláře žalobce. Odsouzený Z. tak nemohl vidět, kde byly věci v sousední místnosti nalezeny a jak byly zamaskovány. Rozpor v popisu lze vysvětlit tím, že s věcmi nebyl v denním styku a nemohl je podrobně zkoumat. Není pravdou ani tvrzení žalovaného, že nalezení dalších nepovolených věcí ve skřínce odsouzeného Z. nemá vliv na jeho vyřazení z pracoviště a další přijatá opatření. Od množství nalezených věcí se odvíjí druh a výše kázeňského trestu. Je třeba zdůraznit i to, že prohlídka v místnosti žalobce probíhala jako první a už v té době se odsouzený Z. k těmto věcem přiznal. Až poté proběhla prohlídka osobních věcí ostatních odsouzených. Toto pořadí proto vylučuje účelovost přiznání odsouzeného Z.. Kromě nádoby s tekutinou byly všechny nalezené věci malé velikosti, nebylo tak možné rozeznat, jaké věci jsou vynášeny z kanceláře žalobce.
5. Zavinění žalobce je tak možné spatřovat pouze v tom, že půjčoval klíče od skladu ostatním odsouzeným. Konstatováním: „Vzhledem k těmto zjištěním je zjevné, že výše popsané nepovolené předměty byly ve skladu přechovávány s jeho vědomím, kdy tyto buď sám

ukrýval, nebo je umožnil ukrýt jiným odsouzeným.“ žalovaný připouští, že věci ukrýl někdo jiný. V okamžiku přiznání jiné osoby však žalovaný toto označí za účelové. Drobná elektronika mohla být lehce ukryta ve skladu i za přítomnosti dozorce či žalobce, aniž by tito něco podezřelého zpozorovali. To neplatí pro zkvašenou tekutinu. Jestliže by ji vyrobil žalobce, udělal by tak za zavřenými dveřmi bez vědomosti ostatních odsouzených. Pokud by tekutinu vyrobil odsouzený Z., muselo by se tak stát mimo sklad, následně nádobu přenést a ukrýt. Prohlídka pracoviště nebyla běžnou prohlídkou, ale mimořádnou dílčí prohlídkou z podnětu anonymního oznamovatele. Ten tak zcela jistě mohl vidět odsouzeného Z. při přenosu nádoby a prostor ukrytí oznámil. Došlo tedy k porušení práva žalobce na rovné zacházení při udělení kázeňského trestu, kdy zavinění žalobce je pouze hypoteticky dovozeno.

6. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že krom trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů a zabrání věci byl žalobce vyřazen z práce. Dle jeho názoru jde o nezákonné dvojí trestání. Tato část trestu však nebyla uvedena v žádném z napadených rozhodnutí. Žalobce dále vytkl, že informace o skutečném pachateli, odsouzeném Z., se objevila až v rozhodnutí o stížnosti. Rozhodnutí žalovaného jsou zatížena svévolí v rozhodování, kdy absentují záruky nezávislého vyšetřování. Skutečný pachatel byl odhalen, nadto se doznal a je tak nesporné, že napadená rozhodnutí jsou aktem svévole orgánů státu. Žádný právní předpis neposkytuje Oddělení prevence a stížností (dále jen „OPaS“) pravomoc k hodnocení důkazů a zároveň ani nezná pojem „účelové vyjádření“. I pokud by taková pravomoc existovala, hodnocení: *“Toto vyjádření bylo OPaS vyhodnoceno jako účelové, a to vzhledem k podstatným rozporům v popisu nalezených nepovolených věcí. Jelikož u odsouzeného Z. už byl jeden mobilní telefon nalezen, tak přiznání dalších nepovolených věcí nemělo vliv na jeho vyřazení z pracoviště a další přijatá opatření.”* je dle žalobce netransparentní v kontextu neexistence procesních záruk nezávislého vyšetřování, které by měly doprovázet jakékoliv vyšetřování, jež může skončit trestem zbavení osobní svobody.
7. Závěrem žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. 32/08, dle kterého: *„Dalším rozsudkem ESLP zasahujícím do této oblasti je rozhodnutí ve věci "Campbell a Fell proti Spojenému království" ze dne 28. června 1984, série A č. 80. Zde se zabýval hranicí mezi disciplinární a trestní oblastí i ve vězeňském prostředí a konstatoval, že: Úmluva nebrání státům vytvořit či udržovat rozdíly mezi právem trestním a právem disciplinárním a stanovit hranice mezi nimi. Z toho ovšem nevyplývá, že takto určená kvalifikace bude rozhodující z hlediska Úmluvy ... spravedlnost se nemůže zastavit u bran vězení a vězni nemohou být zbaveni ochrany čl. 6 Úmluvy. Z tohoto důvodu platí zásady vytčené v rozsudku Engel a ostatní proti Nizozemí i ve vězeňském prostředí.”*

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. K tvrzení žalobce zpochybňujících formální stránku vydaných rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je zpracováno na formuláři stanoveném nařízením generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 36/2014, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení generálního ředitele č. 36/2014“) a splňuje potřebné náležitosti. Rozhodnutí o stížnosti je zpracováno na samostatné příloze, neboť vzhledem k jeho obsáhlosti nebylo možné jej vepsat do stanoveného tiskopisu.

9. K námitce žalobce, že přístup do uvedené místnosti měli i jiní odsouzení, žalovaný sdělil, že tato byla vypořádána již v rozhodnutí o stížnosti. Vše je doloženo šetřením OPaS, včetně prvotního vyjádření žalobce, který své tvrzení účelově změnil až po seznámení se s předmětem řízení. Rovněž tvrzení o nutnosti zapůjčovat klíč jiným odsouzeným pro zachování chodu pracoviště je nepravdivé, neboť okruh osob s přístupem do tohoto prostoru byl záměrně režimově omezen. V případě potřeby měl klíč k dispozici mistr a dozorce.
10. Námitka žalobce o neobjektivním a nedostatečném šetření je dle žalovaného v rozporu s faktickým rozsahem provedeného šetření, zadokumentovaným ve spise. Rozsah šetření je plně v kompetenci OPaS. Žalobce byl s obsahem spisu prokazatelně seznámen a dne 13. 2. 2020 mu byla dána možnost vyjádřit se. Příležitosti navrhnout konkrétní důkazy ve svůj prospěch však nevyužil, stejně tak neuplatnil výhrady k šetření.
11. Rovněž námitka, že se k věci doznal jiný odsouzený, byla již vypořádána v napadeném rozhodnutí. K domněnce žalobce, že odsouzený Z. nemohl v dané situaci získat dostatečné informace o nalezených nepovolených předmětech, žalovaný uvedl, že v průběhu prohlídky se odsouzený Z. pokusil několikrát proniknout ke své osobní skřínce. Až toto podezřelé chování vedlo k nálezů mobilního telefonu ve skřínce odsouzeného Z.. Do té doby nejevil o dění v kanceláři žalobce větší zájem. Z tohoto důvodu pak byl přítomen dokončení prohlídky v kanceláři, jelikož vzhledem k omezeným prostorám a omezenému počtu příslušníků nebylo možné jeho jiné umístění než v jídelně. Je třeba i uvést, že pouhé doznání podezřelého nezbavuje osobu s kázeňskou pravomocí povinnosti věc řádně prošetřit. V podání vysvětlení jsou podstatné rozpory, kdy mimo jiné bylo uvedeno, že nalezené chytré hodinky neobsahovaly SIM kartu. Ty ji však obsahovaly, včetně PIN a PUK kódů. Nadto dne 18. 2. 2020 odsouzený Z. v pohovoru s por. Mgr. V. uvedl, že si svoje doznání vymyslel. Toto zjištění bylo v souladu s již získanými poznatky, proto byla tato skutečnost pouze formálně zaprotokolována.
12. Námitka dvojího potrestání je pak dle žalovaného nemístná, jelikož vyřazení odsouzeného z pracoviště v souvislosti se zjištěným nepovoleným jednáním není forma kázeňského trestu, ale nezbytné opatření k zachování kázně, pořádku a bezpečnosti.
13. Námitka, že odsouzený Z. byl zmíněn až v napadeném rozhodnutí, není dle žalovaného relevantní. Nejedná se ani o svévolné rozhodnutí. Veškerá zjištění jsou součástí správního spisu a žalobce s nimi byl prokazatelně seznámen a byla mu dána možnost na ně v souladu s § 47 zákona o výkonu trestu odnětí svobody reagovat. Po skončení šetření předalo OPaS věc ke kázeňskému řízení speciálnímu pedagogovi se závěrem, že v dané věci lze spatřovat podezření ze spáchání přestupku. Zhodnocení předaných důkazních prostředků bylo zcela ponecháno na správním orgánu. Skutečnosti uvedené v připojené zprávě OPaS mají pouze informativní charakter. Pokud se některý z příslušných pracovníků se závěry OPaS ztotožnil, učinil tak na základě vlastního vyhodnocení důkazů.
14. K námitce neexistence platného právního předpisu poskytujícího OPaS pravomoc hodnocení důkazů žalovaný odkázal na § 2 odst. 1 písm. n) [nyní písm. o), pozn. soudu] zákona o vězeňské službě a justiční stráž, kterého: „v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem objasňuje a prověřuje vlastními pověřenými orgány (dále jen „pověřené orgány Vězeňské služby“) trestné činy osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a

zabezpečovací detence; ve spolupráci s Generální inspekcí bezpečnostních sborů se podílí na předcházení a odhalování trestné činnosti příslušníků Vězeňské služby a občanských zaměstnanců zařazených k výkonu práce ve Vězeňské službě spáchané při výkonu služby nebo při plnění pracovních úkolů.“ Dále žalovaný odkazuje na § 2 písm. b) nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 2/2012 o pověření orgánů Vězeňské služby České republiky prováděním úkolů policejního orgánu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení generálního ředitele č. 2/2012“), podle kterého: „*příslušníci Vězeňské služby České republiky (dále jen „Vězeňská služba“) zařazení k výkonu služby v oddělení prevence a stížností vazební věznice, věznice nebo ústavu pro výkon zabezpečovací detence Vězeňské služby (dále jen „věznice“) jsou v souladu s právními předpisy pověřeni k provádění úkolů policejního orgánu (dále jen „pověřený orgán“) v řízení o trestných činech osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence (dále jen „vězněná osoba nebo chovanec“).*

15. Žalovaný má za to, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci bylo vydáno v souladu s právními předpisy, vychází ze zjištění skutečného stavu věci a obsahuje vedle formálních náležitostí i výrokovou část, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí stížnost a proti rozhodnutí o stížnosti podat žalobu k soudu. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje shrnutí zjištěných skutečností odůvodňujících výrok, je objektivně odůvodněno, přičemž jsou uvedeny i podkladové skutečnosti a důkazy, úvahy při jejich hodnocení, vypořádání s námitkami a stručné odůvodnění druhu a výše uloženého kázeňského trestu vzhledem k dosavadnímu chování žalobce po dobu výkonu trestu. Při ukládání kázeňského trestu bylo zohledněno dosavadní chování žalobce, způsob spáchání kázeňského přestupku a jeho závažnost. Žalobce se tohoto druhu kázeňského přestupku dopustil ve dvou případech, ve výkonu trestu byl pětkrát kázeňsky trestán a bylo na místě uložení přísnějšího kázeňského trestu vzhledem k závažnosti přestupku. Na základě uvedených skutečností je dle právního názoru žalovaného nezpochybnitelné, že se žalobce dopustil přestupku dle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce byl rovněž náležitě poučen o opravných prostředcích. Přezkum rozhodnutí o uložení kázeňského trestu byl proveden v souladu s § 60 řádu výkonu trestu odnětí svobody.
16. Z výše uvedeného je patrné, že řízení o kázeňském přestupku bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy. Speciálním pedagogem uložený trest je v souladu s § 6 odst. 3 písm. e) nařízení generálního ředitele č. 36/2014. O stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 9 odst. 1 písm. b) citovaného nařízení.
17. Dle žalovaného v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat stanovený pořádek, kázeň a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. Napadené rozhodnutí obsahuje dostatečně přesnou specifikaci rozhodujícího orgánu i odsouzeného, popis skutku, výrokovou část, odůvodnění, závěr o porušení konkrétní právní normy vymezeným skutkem a poučení o opravných prostředcích, datum a podpis. Rovněž z rozhodnutí o stížnosti je dostatečně seznatelné, kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.
18. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobce

19. Žalobce se v replice neztotožnil s tvrzením žalovaného, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je zpracováno na formuláři stanoveném nařízením generálního ředitele č. 36/2014. Má za to, že dotčená rozhodnutí náležitosti rozhodnutí správního orgánu nemají. Dle § 69 odst. 1 správního řádu platí, že: „*V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*“
20. Napadené prvostupňové rozhodnutí však tyto náležitosti nemá, když uvedené označení Valdice/Věznice není označením správního orgánu, jelikož tato je pouze organizační jednotkou a nemá právní osobnost.
21. Součástí výroku rozhodnutí musí být dle § 68 odst. 2 správního řádu označení hlavních účastníků řízení v souladu s § 27 odst. 1 citovaného zákona. Účastníci musí být uvedeni přímo ve výroku rozhodnutí a to s uvedením jejich jména, příjmení, data narození a místa trvalého pobytu. Identifikaci žalobce neobsahuje rozhodnutí o stížnosti vůbec a nesplňuje tak náležitosti rozhodnutí správního orgánu. Správné a řádné označení správního orgánu je pak jednou ze zásadních náležitostí, které musí správní rozhodnutí obsahovat, neboť označení dokládá, že ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Rozhodnutí postrádající základní náležitosti je nepřezkoumatelné. Zároveň však žalobce připustil, že některé chybějící náležitosti (např. datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka) není dle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnost o pravé podstatě a druhu písemnosti. Je ale třeba dodat, že rozhodnutí o stížnosti je vyhotoveno pouze jako příloha k určitému číslu jednacímu a neobsahuje ani označení správního orgánu ani identifikaci účastníků. V tomto rozhodnutí je pouze podpis osoby, která stížnost vyřídila. Rozhodnutí o stížnosti tedy dle žalobce nesplňuje náležitosti stanovené § 69 odst. 1 a 2 správního řádu.
22. Odkaz žalovaného na formulář obsažený v nařízení generálního ředitele č. 36/2014 je dle žalobce nepodstatný, neboť tento nenaplnuje potřebné náležitosti stanovené správním řádem. Je na správním orgánu, aby dodržel veškeré zákonné náležitosti rozhodnutí.
23. Žalobce dále sdělil, že trvá na svém názoru, že jeho vina nebyla v rámci kázeňského řízení prokázána a závěry správního orgánu jsou v rozporu s provedenými důkazy. Žalobce popřel, že by se daného jednání dopustil, nadto je třeba uvést, že ke spáchání přestupku se doznal odsouzený Z.. Jeho výpověď však byla bez dalšího označena jako účelová. Výslech odsouzeného Z. ze dne 18. 2. 2020 považuje žalobce za nezákonný, neboť mu není zřejmé, proč byl ve věci dotazován s tak velkým časovým odstupem. Účelovost důkazu spatřuje žalobce i v tom, že odsouzený Z. byl vyslýchán stejného dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a v den, kdy proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost. S tímto důkazem se pak ani žalobce neměl možnost před rozhodnutím o jeho stížnosti seznámit a vyjádřit se k němu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je značně neurčité a paušalizované. Ze spisu je zřejmé, že přítomnost v dané místnosti bez žalobce potvrdili odsouzení Z., A., H., M. a P... Tito potvrdili, že si půjčovali od žalobce klíče od místnosti a byli v ní sami, bez žalobce.

Správní orgán tak své závěry paušalizuje, řádně nehodnotí obstarané důkazy, čímž způsobuje, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.

V. Vyjádření k replice žalobce

24. Žalovaný odkázal především na své vyjádření k žalobě, přičemž uvedl, že se s námitkami uvedenými v replice neztotožňuje a zdůraznil specifčnost rozhodnutí o kázeňských trestech dle zákona o výkonu trestu odnětí svobody. V tomto směru poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, který konstatoval, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v každém kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
26. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 18. 2. 2020, č. j. VS-42143-3/ČJ-2020-802232-KŘ, je zřejmé, že dne 6. 12. 2019 byla v čase 10:00 – 11:30 provedena prohlídka pracoviště SHČ Seco 30, kdy ve skladu náhradních dílů, do kterého měl mít přístup pouze žalobce, byly nalezeny funkční hodinky s funkcí mobilního telefonu (včetně baterie a SIM karty), MP4 přehrávač, stříhací strojek, dálkový ovladač TV a cca 8 litrů zkvašené tekutiny. Na základě provedeného šetření bylo zjištěno, že klíče od skladu měl mít z odsouzených pouze žalobce, který byl jako brigádýr zodpovědný za výdej materiálu, náradí a ochranných pomůcek.
27. Tímto jednáním žalobce porušil základní povinnosti odsouzeného charakterizované v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, kterým je stanoveno, že odsouzeným je zakázáno vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek.
28. Dle § 46 odst. 2 a 3 písm. g) citovaného zákona byl žalobci uložen nepodmíněný trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 7 dní. Proti tomuto rozhodnutí byla podána stížnost, která byla dne 24. 2. 2020 zamítnuta.
29. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou.
30. K námitce nenaplnění náležitostí, které pro rozhodnutí ukládá správní řád, odkazuje krajský soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, kde bylo konstatováno, že: „na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.“ V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je dle názoru krajského soudu zcela dostatečně identifikován jak subjekt, který rozhodnutí vydal, tak i odsouzený,

kterému byl uložen kázeňský trest. Uvedené rozhodnutí rovněž obsahuje výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy, poučení o oprávněném prostředku, datum a podpis. S ohledem na výše uvedené lze proto uzavřít, že tento žalobní bod nelze považovat za důvodný. Stejný závěr platí i ve vztahu k rozhodnutí o stížnosti, ze kterého je zřejmé, že náleží k formuláři rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. I toto je pak opatřeno datem vydání a podpisem oprávněné osoby.

31. Co do námitky nedostatku oprávnění k vydání rozhodnutí krajský soud poukazuje na § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého: „*Kázeňskou pravomoc nad odsouzenými vykonávají generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic. Jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice.*“ Lze tedy dovodit, že nedošlo k pochybení, pokud bylo rozhodnuto nikoliv Vězeňskou službou, nýbrž určeným zaměstnancem jménem konkrétní věznice.
32. Žalobce dále namítl, že klíč od skladu půjčoval během své nepřítomnosti na pracovišti vybraným odsouzeným. K tomuto tvrzení krajský soud konstatuje, že ze spisu o kázeňském řízení je zřejmé, že klíč od kanceláře, ve které byly nalezeny zakázané předměty, měl pouze mistr pracoviště, dozorce a žalobce. Z této skutečnosti je patrné režimové opatření, které má zamezit přístupu do kanceláře jiným než taxativně vymezeným osobám. Jestliže žalobce toto opatření porušoval, jak je zřejmé z výpovědí jiných odsouzených, nese za takové porušení pravidel odpovědnost. Co do námitky počtu vyslechnutých svědků lze uvést, že žalobce měl v průběhu kázeňského řízení možnost vyjádřit se k provedeným důkazům i navrhnout další důkazní prostředky, této však nevyužil.
33. K námitce žalobce, že se ke kárnému provinění přiznal jiný odsouzený, krajský soud konstatuje, že doznání obviněného nezavazuje příslušný orgán vyšetřování povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. Žalovaný tak nepochybil, jestliže na základě výpovědi odsouzeného Z. nevzal skutkový stav za prokázaný. V napadeném rozhodnutí následně odůvodnil, z jakých důvodů považuje tvrzení odsouzeného Z. za účelové. Nadto nelze pominout ani úřední záznam pro podání vysvětlení ze dne 18. 2. 2020, který je rovněž součástí spisu, dle kterého se odsouzený Z. k přechovávání zakázaných předmětů doznal, neboť považoval po nález dalšího zakázaného předmětu v jeho osobní skříňce za zbytečné, aby následky zakázaného jednání nesli i další.
34. Ani s námitkou dvojího trestání se krajský soud nemohl ztotožnit. Jednak je třeba uvést, že vyřazení z pracoviště není kázeňským trestem dle § 46 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, jednak by ani uložení více trestů vedle sebe neznamenal porušení zásady zákazu dvojího trestání. K takovému postupu by došlo pouze tehdy, pokud by po pravomocném rozhodnutí ve věci bylo ve vztahu k téže věci a téže osobě rozhodnuto znovu. Tak se v projednávané věci však nestalo.
35. Dalším žalobním bodem žalobce namítal svévolné rozhodování a neexistenci pravomoci hodnotit důkazy OPaS. K tomuto krajský soud ve shodě s žalovaným odkazuje na § 2 odst. 1 písm. o), dle kterého vězeňská služba: „*v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem objasňuje a prověřuje vlastními pověřenými orgány (dále jen „pověřené orgány Vězeňské služby“) trestné činy osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence; ve spolupráci s Generální inspekcí bezpečnostních sborů se podílí na předcházení a odhalování trestné činnosti příslušníků Vězeňské služby a občanských zaměstnanců*“

zařazených k výkonu práce ve Vězeňské službě spáchané při výkonu služby nebo při plnění pracovních úkolů.“ Rozsah prověřování a objasňování vymezuje § 12 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se policejními orgány mimo jiné rozumí i „pověřené orgány Vězeňské služby České republiky v řízení o trestných činech osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence, spáchaných ve vazební věznici, věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence.“ Krajský soud se ztotožnil i s odkazem žalovaného na § 2 písm. b) nařízení generálního ředitele č. 2/2012, podle kterého: „příslušníci Vězeňské služby České republiky (dále jen „Vězeňská služba“) zařazení k výkonu služby v oddělení prevence a stížností vazební věznice, věznice nebo ústavu pro výkon zabezpečovací detence Vězeňské služby (dále jen „věznice“) jsou v souladu s právními předpisy pověřeni k provádění úkolů policejního orgánu (dále jen „pověřený orgán“) v řízení o trestných činech osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence (dále jen „vězněná osoba nebo chovanec“). Z uvedeného má krajský soud za prokázané, že žalovaný rozhodoval v rozsahu jemu svěřené pravomoci.

36. Jako relevantní neseznal krajský soud ani námitku neexistence procesních záruk a ochrany dle čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Je pravdou, že řízení před správním orgánem nenaplnuje podmínky na spravedlivý proces, které jsou požadovány čl. 6 citované úmluvy. K jejich naplnění však dochází možností přezkumu rozhodnutí v řízení před správním soudem.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. dubna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu